

Щомъ стигнали до канаритѣ, планината ги подиграла:

— Ха сега да ви видя!

Спрѣли се сдруженитѣ хора, ковачътъ пробилъ дупки въ непристѣпнитѣ канари, шивачътъ натопилъ фитили въ газъ и ги пхналъ вътре, после насипали барутъ въ дупкитѣ, запалили фитилитѣ и избѣгали долу. Гледала ги планината отгоре, гледала ги и имъ се провикнала:

— У-хууу! Дръжте ги юнацитѣ!

Но още не издумала това, страшенъ грѣмъ разтърсилъ усойтѣ ѝ. Парчета камъни полетѣли на всички страни.

Разтреперила се планината отъ страхъ, изохкала като ранена и чакъ когато хората се върнали, видѣла, че непристѣпнитѣ канари сж раздробени и развхърлени. Запретнали сдруженитѣ хора ржави, развъртѣли се съ кирки и лопати и скоро направили широкъ и равенъ пътъ до стройнитѣ и високи дървета.

— Какви грѣди ще станатъ отъ тѣхъ, — въздъхналъ радостно чичо Стою. — Моята кѣща май скоро ще падне. . .

— Пъкъ на мене колата ми се счупи, — рекълъ чичо Иванъ.

— Защо ще сѣчемъ за горене такива хубави дървета? — обърналъ се младиятъ и уменъ мжжъ. — Че отъ тѣхъ ние ще можемъ да изкараме първокачественъ строителенъ материалъ. . .

— Ами какво ще горимъ? — попитали нѣколцина изведнѣжъ.

— Ще намѣримъ вжглищата.

— Тѣ сж много на дълбоко, — възразили нѣкои отъ малодушнитѣ.

— И за това има колай, — рекълъ младиятъ мжжъ. — Ще повикаме инженери, ще купимъ машини и всичко ще трѣгне като по медъ и масло.

Разтреперила се отъ страхъ планината, но още не се отчайвала. Тя събрала всичкитѣ си поточета